

LEE YOUNG-DO

SEN VÁLEČNÍKA

PTÁK, KTERÝ
PIJE SLZY II

HOST

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Tato kniha vyšla s podporou fondu Literature
Translation Institute of Korea (LTI Korea).
This book is published with the support of the
Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

© Original title:

눈물을 마시는 새 2: 속원을 추구하는 레콘 by 이영도
NUNMUREUL MASINEUN SAE BOOK 2: SUGWONEUL
CHUGUHANEUN REKON by Lee Young-do
Copyright © Lee Young-do, 2003

Originally published in Korea
by GoldenBough Publishing Co., Ltd.
Published in arrangement with Lee Young-do
c/o Minumin Publishing Co., Ltd.,
and Casanovas & Lynch Literary Agency
Cover illustration © Yi Suyeon

Translation © Petra Lee, Markéta Popa,
Karolína Šamánková, 2025
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2567-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-2568-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2569-0 (MobiPocket)

Naším posláním je spravovat cestu.

— přísaha Spolku mýtné cesty

KAPITOLA ŠESTÁ SPRÁVCI CESTY

„Taková tma. Tma, tma,“ děl Hwarit Makerou.

Kdosi se k němu z temnoty blížil. Hwaritova duše se schoulila jako vystrašené zvíře, ale cizí nitrohlas jej vlídně pobídl:

„Můžeš vyjít ven.“

„Nech mě být, Kalotegu.“

„Pochybuji, že se ti tam líbí.“

„Právě se snažím si to oblíbit.“

Hwarit se schovával v lese. Zdejší stromy měly dlouhá jména, například „Stín, jenž vznikl překrýváním jedné vzpomínky druhou“, „Prožitá, ale nezaznamenaná zkušenost“ či „Zapomnění, netečné samo k sobě“. Hwarit mezi nimi bloudil. Pokaždé když o nějaký strom zavadil, vyřinuly se z něj pokroucené vzpomínky jiné duše.

„Úsilí by bez utrpení ztratilo svou hodnotu. Chtěl bych ti ukázat vzpomínku lidí, kteří žili v oblasti Rahočinu. Zajímá mě, co si o ní pomyslíš,“ děl Kaloteg.

„Co je Rahočin?“

„Je to území na severu. Říká se, že když je dostatečně jasno, lze odamtud doblédnout až na konec severní části světa. Rahočin je známý drsnými sněhovými bouřemi a obřími ledovci.“

Hwarit pocítil záchvěv šupin, přestože již žádné neměl. Za okamžik do útrob Hwaritova lesa vtrhla ledově ostrá vzpomínka a trýznila Hwarita, až omdlel. Ve skutečnosti vědomí neztratil, v určitém smyslu jej úmyslně pozastavil. Kaloteg se zasmál.

„Ó, Hwarite. Jsi k smíchu, brachu. To, co teď předvádíš, není bezvědomí, ale klam.“

I Hwarit si to uvědomil a zároveň se dovтіpil něco jiného.

„A co si ty myslíš o tomhle?“

Hwarit vyvolal vzpomínku na okamžik vlastní smrti a poslal ji do všech stran. Kaloteg vykřikl a ustoupil.

„Ty tohle nikdy nezažiješ! Toble je umírání!“ pokračoval rozčileně Hwarit.

Brzy toho ohromně litoval. Kaloteg byl dušischraň a měl v sobě bezpočet zemřelých. Přivolał všechny jejich vzpomínky na smrt a Hwarita jimi udeřil. Hwarit vykřikl a uprchl do nejtěmnější části lesa. Ve snaze zahnat Hwarita musel vzpomínkám čelit i sám Kaloteg. Když už je nedokázal dál snášet, vrátil je zemřelým. Pak se znovu přenesl na povrch vědomí, vyměnil si místo s duší, jež do té doby jednala za něj, a přemýšleł.

„Dobrá nebesa! Kéž bych tak věděl, proč s tím dušischraňové pořád pokračují.“

Sám si nedokázal představit, že by duše předal dál. Chtěl tu myšlenku rychle zaplašit, ale čím více se snažil, tím více na ní ulpíval. Vtom jedna z duší pohnula Kalotegovými rty:

„Taky to uděláš, Kalotegu.“

Kaloteg zauvažoval, kdo promluvil. Hned ho jedno jméno napadlo.

„Zuquedo? Dlouho jsme spolu nemluvili. Docela jste si pospal, že ano?“

„Přesně tak. Co to bylo za děcko? Nemohl jsem si ho pořádně prohlídnout, protože se schovávalo mezi těma starýma dušema, ale řekl bych, že byl ještě docela mladíček.“

„Je to jeden nága, který nedávno zemřel. Přijal jsem jeho duši.“

„Vážně? Ale proč jsi ho takhle děsil? Už je po smrti, tak to ustojí, ale co kdybych to samý udělal já tobě?“

„Přestaňte!“ vykřikl patron vyděšeně.

„Kalotegu,“ oslovil jej Zuquedo pobaveně.

„Ano?“

„Kalotegu?“

„Co chcete?“

„Až ten den nastane, i ty nakonec někoho vyhledáš.“

„Ani náhodou! Když jsem vás přijímal, řekl jsem jasně, že až dojde na mou smrt, zemřu. Vy všichni jste s tím souhlasili.“

„Aha, tenhle slib. Slyšel jsem ho mockrát. I tys přísahal?“

Při tomto neskrývaném posměšku Kalotegovi zachřestily šupiny. Zuquedo se začal pochechtávat. Kalotegovi se nelíbilo, když z jeho vlastních úst vycházel ten podivný zvuk. Měl smích rád, ale to, co se z něj linulo Zuquedovým přičiněním, bylo příšerné.

„Nemohl byste se trochu mírnit? Váš smích nesnáším.“

„Já taky. Je těžký se smát v těle nágy. Graseho bylo lepší.“

„Graseho?“

„Rekon, velikán, kterýho obdivovali i ostatní rekon. Ještě ses s ním nepotkal?“

„Ne, nesetkali jsme se. Určitě je uvnitř?“

„Jo. Grase taky sliboval. Zeptali jsme se, jestli do něj můžeme vstoupit, a on odpověděl, že jo, pokud souhlasíme s tím, že až přijde jeho čas, všichni zemřeme. Řekli jsme mu, ať se rozhodne podle sebe. Za něj to bylo báječné. Ten neomaleneček používal padesátikilovou železnou palici a železný kyj. Tím jednou praštil krávu tak silně, že z ní zůstala jen kůže. Kostí uvnitř těla rána rozdrtila skoro na prach. To byly časy... Když jsem se smál jeho tělem, bylo to, jako by se zvedlo skutečný tornádo.“

Zuquedo vzpomínal na časy v rekonově těle a na chvíli se odmlčel. Kaloteg beze slova vyčkával.

„Nícméně,“ promluvil znovu Zuquedo, „když měl ten úžasný a silný Grase zestárnout a zemřít, víš, co udělal? Tím hrubým železným kyjem vyhrožoval nějakému člověku a násilím do něj

převědl všechny duše. Dalo by se to považovat za spirituální znásilnění. Ale tělo toho člověka mu lezlo na nervy. Možná i proto během doby, co v něm vězel, jen pospával, kdo ví. Hej, Kalotegu! Co kdybychom pro mého přítele příště vybrali tělo rekona?“

„Zuquedo, už jsem vám to říkal několikrát, až ten čas přijde, já umřu a půjdu k Bohyni. Jsem patron, jenž přijal svaté jméno,“ prohlásil vážně Kaloteg, ale Zuquedo si z něj utahoval.

„No jo, ale mezi náma už přece jeden mnich je. Mám mu říct, ať se představí?“

„Přestaňte a stáhněte se, prosím.“

Zuquedo se zasmál a sestoupil do podvědomí. Kaloteg se pohodlně usadil na židli a snažil se uklidnit.

Svého rozhodnutí stát se dušischraněm nelitoval, protože díky tomu získal vědomosti, které by za celý život sám nenastřádal. Avšak kdyby býval věděl o nedůtklivém člověku jménem Zuquedo, možná by si to ještě jednou promyslel. Zuquedův způsob projevu a jeho upřímnost byly Kalotegovi velmi nepříjemné. Kaloteg si představil sám sebe ve stáří, jak hledá někoho dalšího, kdo by přijal jeho duši spolu se všemi, které schraňoval.

To se nikdy nestane! děl si pro sebe odhodlaně.

Kaloteg se nikdy nezastavil před nemožným. Poté, co oživil mrtvou sestru tím, že jí navzdory obavám a odporu všech ostatních narval do podříznutého hrdla živé zvíře a náze hlava do dvou let znovu narostla, Kaloteg už nepovažoval nic za nemožné. Z mladší sestry se sice stalo monstrum, které si kromě nenávisti k člověku, jenž ji sprovodil ze světa, nic nepamatovalo, ale to Kalotega nezlomilo, pouze zarmoutilo.

Musím si s ním pohovořit ještě jednou, rozhodl se Kaloteg a ponořil se do vlastního nitra, aby našel Hwarita.

V rozeklaném pohoří Siguriat v minulosti spojovalo sever s jihem mnoho cest. Nejvýznamnější z nich byla považována za jeden ze čtyř divů královny Kugjon, jež sama sebe nazývala „Velkou propojitelkou“, ale lidé o ní častěji mluvili jako o Královně cest. Avšak jakmile se cesty přestaly udržívat, všechny zmizely pod nánosy půdy, padajících kamenů a býlí. Bouře prohánějící se pohorím Siguriat představují velkou pohromu pro vše, co vytvořil člověk.

Do dnešních dob se dochovala jediná cesta vedoucí přes hory. Mýtná cesta. Rjun nedokázal pochopit, proč má platit za pouhé procházení po území, které tam jednoduše existuje.

„Takže to nejsou banditi ani lupiči?“ ptal se Pihjonga.

„Od banditů se liší, nemyslíte? Pokud nezaplatíte banditům, zabijí vás a peníze si stejně vezmou, ale Spolek mýtné cesty vás ako-rát nepustí na cestu. To je něco jiného, ne?“ vysvětlil mu tokkebi.

„Mně se zdají stejní jako lupiči.“

„Ano? A v čem?“

„Právě v tom, že když zaplatím, můžu projít. Dostanou nezasloužený výdělek z území, který existuje samo od sebe, a nic pro to nemusí udělat...“

„Aha, to jsem nevysvětlil. Bandité nic nedělají, ale spolek pracuje. Kope studny okolo cesty, odhání nebezpečná zvířata a ve vstupní pevnosti ošetřuje nemocné. Za poplatek poskytují také ubytování s jídlem. A v případě, že se cesta poškodí, ji opraví, to se rozumí, že ano?“

„Pak to dává smysl. Ale proč takový mýtný... vážně... vypadá chutně.“ Rjun mluvil s pohledem upřeným na pasoucí se kozu a větu nedokázal dokončit. Keigon ležel na skále a promluvil, aniž by otevřel oči: „Ne, Rjune.“

„Ale já neříkám, že mám hlad. Jen že vypadá lákavě.“

Keigon koupil ve Šradosu tři kozy. Tynahan se poněkolkáté podívil, jak jeho společník utrácí, ale Keigon mu vysvětlil, že na

mýtné cestě v Siguriatu se nesmí lovit. Na cestě horami dvě kozy snědli. Rjun spolkl jednu a tři členové záchranné výpravy upekli a snědli druhou. Keigon jim vysvětlil, že poslední koza poslouží jako mýtné, a teď se pásla na první louce, kterou po dlouhé době potkali.

„Jedna koza bude na uhrazení poplatku za průchod stačit. Ale-
spoň doufám...“

„Nejde zaplatit penězi?“ zeptal se Rjun.

„Jde, ale členové Spolku mýtné cesty mají pro kozy slabost. Říkal jsem si, že by je mohla potěšit, kdyby váhali, na kolik stanovit mýtné za draka. Třeba nás pak nechají snáze projít.“

„Hádám, že se jim neříká milovníci koz, protože mají rádi jejich maso. Jaký to má teda význam?“

„Uctívají je.“

„Prosím?“

„Je to taková ořepaná historka. Podle vyprávění spolku jejich první náčelník kdysi pásł stádo na druhé straně hor. Jednoho dne, zatímco hledal ztracenou kozu, náhodou objevil cestu. Z toho důvodu je uctívají. Podle mě je mají rádi proto, že je to prostě jedno z mála zvířat, které je možné chovat tady ve výše položených oblastech.“

Rjun se při Keigonových posledních slovech rozhlédl. Od místa, kde končily pokroucené a vyschlé nejhouževnatější stromy dávající na odív svou nezlomnost, vzhlížela k širému nebi pouze štíhlá šedozelená stébla trávy. S každým poryvem větru se vlnila jako srst šelmy. Když vítr trsy trávy rozdělil, objevila se pod nimi křídově bílá skála. Pod horami se hustá mlha shlukovala do oblak. Na takovém místě spolu mohly hory rozprávět v soukromí. Pro Rjuna, uvyklého na džungli Kiborenu, to byla velmi nezvyklá krajina.

Vtom se z nebe ozvalo hřmění. Pihjong a Rjun chtěli vstát, ale Keigon je zadržel.

„Zůstaňte sedět. Svah je příkrý.“

Oba se proto zase posadili. Z dálky k nim po obloze s ohromným hřmotem přilétala Nani. Na jejím hřbetě seděl Tynahan, načepýřený natolik, že dosahoval trojnásobné velikosti. Na objemu pochopitelně nabylo jen jeho peří a nikoliv tělo, přesto Rjunovi a Pihjongovi připadala Nani velmi unavená. Jak se přibližovala, vítr, který vytvářela křídly, tvrdě udeřil do hory. Pihjong i Rjun nyní porozuměli tomu, proč neměli vstát.

Nani přistála do zvířeného prachu a trávy. Tynahan se zakymácel, sesedl a věnoval jí pohled ostrý jako břitva. Když se vítr uklidnil, Pihjong se opatrně postavil a zeptal se: „To taky nezafungovalo?“

Tynahan nereagoval a stále ještě upřeně pozoroval Nani. Když se Pihjong zeptal znovu, Tynahan se prudce otočil: „Pihjongu! Seš si jistý, žeš jí dal ten správný pokyn?“

„Úplně, určitě, nepochybně. Proč se ptáte?“

„Do pralesa. Takže se vrátila, když jí ještě zbývalo tři sta metrů.“

Rjun se pousmál a zadíval se na vzdálenější konec oblohy. Uviděl malý stín zdánlivě prolétávající přímo nad ostrými vrcholky hor, ale ve skutečnosti byl mnohem výš. Nebeská velryba.

Jakmile Tynahan spatřil ohromný obrys jejího těla na obloze, přiměl Pihjonga, aby jej rychle naučil, jak ovládnout dovednost jízdy na broukovi. Pihjong dal Nani znakováním pokyny. Tynahanovi vysvětlil, že podobně jako všichni ostatní brouci se i Nani k nebeské velrybě odmítne přiblížit. Ale Tynahan prohlásil: „Strávili jsme spolu hodně času. Mohl jsem za tu dobu do srdce toho zbabělého brouka přenést svůj zápal a svoji odvahu. Třeba bude mít dneska Nani bláznivý den,“ dodal ještě. Svou tvrdohlavostí přiměl Pihjonga ustoupit. Tokkebi předal broukovi instrukce, Nani Tynahana naložila a vzlétla.

Když se však k velrybě přiblížila na vzdálenost tři sta metrů, rozhodla se navzdory Tynahanovým prosbám i výhrůžkám

vrátit se zpět. Tynahan ostatním rozčileně vysvětloval, jak let probíhal.

„Zatraceně. Vypadalo to, jako by vůbec nechápala, co říkám. Vysvětli jí to znova znakama!“ vyrazil ze sebe sípavě.

„Stejně to nepomůže, nemyslíte?“

„Nebo takhle. Ať tentokrát doletí tři sta metrů nad záda nebeský velryby. Já seskočím dolů!“

„...No, možná byste mohl skočit, pokud Nani složí krovky a bude plachtit jako s Keigonem. Ale nemyslíte, že si spíš ublížíte, když spadnete dolů jako pytel železa?“

„Jestli mám umřít, ať je to na zádech nebeský velryby!“

Rjun divoce zatleskal. Pihjong a Tynahan se na něj užasle podívali. Rjun se zastyděl a schoval ruce za záda.

„Copak vy tohle neděláte, když jste svědky něčeho dojemného?“

Náhle se rozezněl smích. Tynahan se ohlédl po Pihjongovi, ale ten se nesmál. Rjun s Tynahanem nechápali, co se děje. Pak jim přešel mráz po zádech (Rjunovi se zvedly šupiny) a otočili se ke skále stojící opodál.

Keigon se smál.

Všichni, dokonce i Nani a Asu-Hwarital, který seděl na Rjunově rameni, byli otřesení, jako by v trhlinách reality spatřili záblesky nesmírné hrůzy.

„Josbi, ty máš vážně vtipné...“ začal Keigon pobaveně, aniž si všiml, že na něj ostatní členové výpravy zaujatě hledí. Zbývající slova se vytratila.

Keigon ležel ve stále stejné poloze, ale ostatní si všimli, že ztuhl. Pihjong a Tynahan se na sebe podívali a naklonili hlavy zvědavě na stranu. Ale Rjun promluvil hlasem plným dětského očekávání: „Vidím, že jste byl myšlenkami u otce. I s tou vaší železnou krví jste se spolu smáli?“

Keigon se mlčky postavil.

„No dobrá. Vyražme.“

Rjuna jeho slova rozladila. Pihjong cítil neklid a jeho neblahá předtucha se naneštěstí stala skutečností. Keigon šel bez zastavení den a půl. Jejich pochod přes rozeklané vrcholky pohoří byl dlouhý a namáhavý, bez jediného odpočinku. Tynahan táhl své kopí po zemi a překvapivě ho to netrápilo. Když byli členové výpravy na pokraji zhroucení, objevila se v dálce Siguriatská vstupní pevnost. Keigon přistoupil k Rjunovi, jenž zhluboka vydechoval s rukama položenýma na třesoucích se kolenou, a s vážnou tváří pravil: „Ano.“

Rjuna překvapilo, jak snadno se může zformovat pohnutka k vraždě. Ale Keigon nepodnikl tento strastiplný pochod jen proto, aby přemýšlel, jak má Rjunovi odpovědět. Tynahan v sobě našel sílu protestovat.

„Proč jsme se pro všechno na světě takhle hnali? No? Myslím tím...“

„Podíval jsem se na oblohu a zdálo se mi, že se žene bouřka. Tak jsem usoudil, že bude lepší si pospíšit.“

„...že jsme měli jít rychle!“ dokončil kvapně Tynahan.

Rjun zapomněl na své vražedné pohnutky a Pihjong litoval, že přišel o pohled na rekona vystaveného bouřce na otevřeném svahu hory. Skupina pokračovala v cestě k pevnosti a Tynahan ji pobízел ke spěchu.

Brána pevnosti tvarem připomínala podlouhlou jeskyni. Vznikla proražením skalní stěny a byla několik desítek metrů vysoká a téměř sto metrů široká. Na obou stranách znemožňovala průchod těžká železná vrata. Nad jeskyní byla ve strmé skále vystavěna pevnost.

První náčelník spolku nachystal pro pocestné na skálu provazový žebřík, aby mohli překonat obří skalní masiv, jenž je bezpochyby největší překážkou na mýtné cestě. Tehdejší „pevnost“ náčelníka byla pouhou boudou na skále, z níž náčelník

po zaplacení spustil pocestným žebřík. Když si tímto způsobem vydělal peníze, vyrobil výtah, a za nějakou dobu prorazil kamennou stěnu. U obou vstupů do jeskyně zřídil mýtnice. V nich výběřčí vybírali od pocestných poplatky podle seznamu, který dostali od svého náčelníka. Protože sazby byly pevné, nevznikaly mezi výběřčími a pocestnými spory, a výběřčí měli svou práci rádi. Avšak toho dne odpoledne, kdy se z dále blížila bouře, výběřčí poprvé pochybovali o svých povinnostech.

„Nemůžeš nás nechat rychle projít?!“

S přibližujícím se hlubokým duněním hromu se Tynahanova nálada zhoršovala.

„Počkejte chvíli, prosím,“ řekl přes okno hlavní výběřčí mýtného s pobledlou tváří. „Jak jsem řekl, v našem sazebníku to není... nedokážeme si za tak výjimečných okolností poradit sami. Podřízený, který se šel poptat nahoru do pevnosti, se za chvíli vrátí.“

Hlavní výběřčí se div nerozplakal. Mýtné za lidi a rekony měl uvedené v tabulce a v místech, kam se běžně nedíval, našel i položku tokkebi. Nicméně nikde nebylo ani zmínky o broucích. A co teprve drak? A kdyby ještě zjistil, že ta osoba s drakem na rameni není člověk, ale nága, opravdu by v pláč propukl. Jenže Rjun se zahalil do Keigonova pláště a tvář si skryl látkou. Pro jeho hlas a vzrůst všichni výběřčí uvěřili, že Rjun je lidská žena.

Pihjong četl varovný nápis vyražený do vnější zdi mýtnice, zcela jasně namířený proti rekonům: „Za šplhání po zdi polití vodou.“

„Tokkebi v seznamu máte, ale pročpak tam nemáte brouky?“ zeptal se zvědavě.

Výběřčí potřásl hlavou.

„Podívejte se. Tokkebi tudy procházejí, když nemají brouka. Když ho mají, přes hory přece přeletí. To spíš já bych měl otázku: Proč chcete vy projít pěšky, když brouka máte?“

„Och, protože ostatní ze skupiny nemohou letět. Možná tam budete mít položku týkající se koně? Neměli by brouci podléhat stejné sazbě jako koně?“

„To nemohu rozhodnout sám. Počkejte prosím ještě chvíli.“

Upřímná prosba výběrčího se setkala s Tynahanovým hlasitým protestem.

„Hrome, vždyť sem jde bouřka! Říkejte si jí, ať počká!“

Tynahan nedokázal skrýt svůj neklid. Keigon nakonec navrhl, aby šli všichni dovnitř mytnice a počkali tam. Hlavní výběrčí zaváhal kvůli vybranému mytnému, jež měli schované uvnitř, ale neměl příliš na výběr, a tak návrh přijal.

Zvenčí se mytnice nezdála velká, ale uvnitř byla docela prostorná, protože polovina celé místnosti byla vytesána do skály. I přesto se tam nemohlo vejít Tynahanovo železné kopí a nakonec jej musel odložit venku. Pihjong nechal venku i Nani.

Uvnitř bylo několik stolů a židlí, u kterých výběrčí pracovali. Pro Tynahana se jako vždy žádná nehodila, a tak se posadil na podlahu s výrazem nesmírného vděku pouze za to, že unikl dešti. Keigon mu cosi naznačil očima. Tynahan pochopil jeho záměr a přesunul se před Rjuna, aby jej schoval před pohledy výběrčích. Pihjong se mezitím bavil prohlížením dlouhého seznamu poplatků na zdi.

„Aha, teď už chápu, proč nemůžete rozhodnout sám za sebe. Muly, koně i osli podléhají každý jiné sazbě, že? Proč v tak podrobném seznamu nejsou brouci?“

„Až do včerejška by mě ani nenapadlo o tom přemýšlet. Ale teď jsem taky hodně zvědavý. Možná je to v sazebníku uvnitř pevnosti. Ale kde jste vůbec našli toho draka? Je skutečný?“

Pihjong se nejistě podíval po Keigonovi. Vtom se spustil déšť, který Keigon předpovídal. Vytvářela se hustá mlha. Doprovázel ji zvuk připomínající miliony padajících zrníček. Vodní clona zcela zahalila vzdálené hory a obrysy blízkých vrcholů byly sotva

patrné. Jakmile začalo pršet, Tynahan bezohledně načepýřil peři a Rjun, už tak pro ostatní sotva viditelný, se jim úplně ztratil z očí. Všem uvnitř mýtnice se špatně dýchalo.

Kvůli hustým provazcům deště místnost potemněla. Jeden z výběřčích vyndal lampu, Pihjong se usmál a luskl prsty. Z jeho ruky se odlepil ohnivý motýl a třepotavě odletěl k lampě. Všichni se zatajeným dechem pozorovali, jak motýl usedl do lampy a tiše složil křídla, která se vmžiku proměnila v plameny. Výběřčí vyjekli úžasem.

Keigon oknem pozoroval padající déšť. Pak ukázal na konvici na jedné straně stolu a zeptal se: „Můžu se napít?“

„To není voda ani čaj.“

„Vím, co to je.“

Hlavní výběřčí se podivil, ale souhlasil. Keigon nalil z konvice čirou, jemně zabarvenou tekutinu do široké misky, jež stála vedle. Misku naplnil po okraj, upil doušek a podal ji Tynahanovi.

„Dejte si a podejte misku Pihjongovi. Rjunovi ne.“

Tynahan zmateně otevřel zobák a upil. Hned si uvědomil, že jde o chuťově jemný likér, a začal jej hltat. Keigon zatím hovořil s hlavním výběřčím.

„Nejsou si pocestní před mýtným rovni? Už je to dávno, ale kdysi jste nenechali projet bez zaplacení ani krále. Vím, že jste i před králem Kwonnungem, Mocným, pronesli: ‚Dospělý lidský muž, deset stříbrných.‘ I Zuquedu Sarmaqovi nezbývalo nic jiného než se podřídit vašim pravidlům.“

Hlavního výběřčího těšilo naslouchat historkám o vlastních lidech. Keigon klidným hlasem pokračoval:

„Souhlasili jsme, že zaplatíme poplatek za draka, proto věřím, že nebude nezdvořilé, když vám neobjasníme jeho původ.“

„Vidím, že jsou zde okolnosti, o nichž nemůžete mluvit. Je nám jedno, kdo jste, pokud zaplatíte mýtné. Mimochodem, chutná vám?“

„Dobré arhi,“ přitakal Keigon.

„Tak tohle je arhi!“ zvolal Tynahan a nadšeně přikývl. „Nevyrábí se z koňského mlíka?“

„Dělá se z kozího nebo ovčího mléka... Ale neříkal jsem, abyste ho poslal dál?“ jemně jej napomenul Keigon.

Tynahan zamrkal a shlédl na miskou. Byla prázdná a Pihjong se tvářil nasupeně. Dříve než mohl zahanbený Tynahan cokoliv odvětit, nalil vrchní výběrčí arhi do jiné misky a podal ji Pihjongovi.

„Znáte-li arhi, pak vás jím samozřejmě musím uctít. Ale co ona, nepije alkohol?“

Hlavní výběrčí ukazoval na Rjuna za Tynahanem. Keigon zavrtěl hlavou.

„Není na tom zdravotně moc dobře. Omluvte prosím její neuctivost. A Tynahane, měl byste pít opatrněji. Tento alkohol sice vsedě zvládne pít každý, i mladičká dívčina, ale jakmile si člověk stoupne, arhi podrazí nohy i tomu největšímu silákovi.“

Tynahan nedbal Keigonova varování a natahoval se po konvici se slovy: „Už jste někdy viděli rekona pod parou?“

Keigon jen mírně naklonil hlavu. Vtom se otevřely dveře vedoucí do skály. Objevil se výběrčí s lucernou, který se před chvílí odešel zeptat na poplatky. Vypadal trochu překvapeně, že vidí členy výpravy uvnitř výběrčí stanice. Ihned podal zprávu svému nadřízenému.

„Řekl, že stanoví poplatek, až draka uvidí osobně.“

„Není v sazebníku?“ zeptal se hlavní výběrčí zmateně.

„Sám jsem si to neověřil. Pobočník se mě zeptal, proč chci sazebník vidět, a když jsem odpovídal, zeptal se, jestli se na toho draka může podívat. Tak jsem odpovídal, že drak je malý, takže to možné je. Dostal jsem instrukce dovést ho nahoru.“

Hlavní výběrčí dal Keigonovi pohledem najevo, že nemá na výběr. Keigon se lehce uklonil a vstal ze židle.

„Půjdeme tedy nahoru.“

Cestu jim však znesnadnil drobný problém v podobě samotné stavby pevnosti. Výška chodby, vedoucí z výběřčí stanice do pevnosti, nepředstavovala pro lidi žádný problém, ale Pihjong by se musel sehnout, aby mohl projít. Tynahan pochopitelně vejít nemohl. (Dokonce ani schody pro něj nebyly v té správné velikosti.) Pihjongovi a Tynahanovi tedy nezbylo než zůstat v mýtnici. Pihjong pohlédl na lucernu výběřčího, nepatrně zavrtěl hlavou, vykouznil drobný plamínek a podal jej Keigonovi. Keigon si ho připevnil k levému nárameníku. Vedeni výběřčím se pak Rjun a Keigon vydali nahoru po schodech do pevnosti. Ze schodiště bylo možné vstoupit do dalších chodeb, které zřejmě vedly ke skladišti nebo do jiných prostor v pevnosti. Avšak výběřčí pokračoval bez zastavení dál. Pršelo jako z konve, ale protože byli uvnitř skály, nic zvenčí neslyšeli. Zvuk deště se přiblížil pouze příležitostně, když míjeli větrací šachtu nebo okno. Keigon z toho odvodil, že bouře v pohoří Siguriat povážlivě zesílila.

Nekonečně dlouho stoupali temnotou. Náhle schody skončily a před nimi stály veliké dveře. Průvodce jim řekl, ať vstoupí, a sám se vrátil nazpět. Rjun pohlédl na Keigona. Ten se letmo podíval na Asu-Hwaritala, sedícího na Rjunově rameni, a zatlačil do dveří. Zaplavilo je jasné světlo a zvuk deště.

Vstoupili do velkého obdélníkového sálu, asi deset metrů širokého a dvacet metrů dlouhého. Nalevo od vstupních dveří byly ještě další dvoje. Ty prostřední měly dostatečné rozměry, aby jimi mohl pohodlně projít i rekon nebo tokkebi. Nalevo i napravo ve zdi byly ještě několikery dveře. Na vzdálenější konec obdélníkové místnosti byl napojený balkon. Rjun s Keigonem si jeho přesným vzhledem nebyli jisti, protože druhou půlku místnosti zakrýval těžký závěs. Rjun skrze něj viděl prostupovat světlo a domníval se, že na druhé straně je prostor otevřený ven.

Pod závěsem také zpozoroval schody a usoudil, že balkon je o něco výše položený než zbytek místnosti.

Uprostřed síně stál dlouhý stůl s mnoha židlemi, ale seděl u něj pouze jeden postarší a proplešatělý muž, zřejmě pobočník. Keigon vykročil ke stolu a Rjun jej po chvílce následoval. Stařec, sedící po levé straně, se podíval na plamínek na Keigonově rameni, se zájmem se pousmál a ukázal na pravou stranu stolu. Rjun a Keigon následovali jeho pokyn a posadili se na židle naproti starci.

Jakmile usedli, starý muž opět sklopil oči. Předměty, které před ním ležely, Rjuna překvapily. Na stole bylo několik desek narovnaných na sebe, každá asi metr dlouhá. Okraje desek lemovala kůže a na širší straně byla vyryta písmena. Rjun pochopil, že před ním leží kniha sestavená z kovových plátů. Mlčky starce pozorovali. Pobočník se snažil pozvednout velkou a evidentně těžkou stranu. Knihu držely pohromadě kovové háky, proto bylo otáčení listů navzdory koženým okrajům hlučné. Nezdálo se však, že by to starce nějak vyvádělo z míry, a pokračoval ve čtení.

Po delší době se skřipěním otočil další stránku. Keigon trpělivě mlčky čekal, ale Rjun se neklidně rozhlížel po stole. Vedle kovové knihy leželo cosi, co připomínalo psací náčiní a štos poskládaných látek. Po delším zkoumání si Rjun uvědomil, že je to tokkebí papír. Znal jej jen z doslechu. Pohled na papír pro něj byl nepříjemný, jako by se díval na mrtvý strom, a tak odvrátil oči zpět k závěsu. Něco za ním vyzařovalo teplo. Pozorně se tím směrem zadíval. Brzy poznal, že tam na židli napůl sedí a napůl leží osoba s horkou krví. Dívá se, jak prší? Co je na tak melancholickém výhledu zajímavého? Až po notné chvíli si připomněl, že bezvěrci vidí padající déšť jinak než nágové. Stařec náhle promluvil:

„Tady to máme,“ zahřměl hlubokým hlasem, který se nehodil k jeho drobnému tělu, a ukázal prstem na kovovou desku.

Na rozdíl od jiných, hustě popsaných stran, bylo na této vyryto jen několik písmen.

„Brouk. Obdrží se patnáct stříbrných.“

Keigon mírně přikývl. „A drak?“ zeptal se.

„Počkejte prosím.“

Starý muž začal znovu otáčet kovovými deskami. Rjun během nudného čekání opakovaně ztrácel pozornost.

„Tady to je,“ pravil konečně stařec jasným hlasem.

Rjun se rázem napřímil. Stařec promluvil, aniž by se na něj podíval.

„Drak. Za tažení lodi a špatnou povahu se obdrží deset zlatých. Za porušení země při pohybu a za dobrou povahu se obdrží sto zlatých.“

Rjun se na starce díval nechápavě, ale Keigon klidně promluvil:

„Celkově je to dost drahé.“

„Pokud potáhne loď nebo rozryje zemi, cestu poškodí.“

„A co kdyby letěl?“

„O tom není v sazebníku ani zmínky. Pokud umí létat, stano-
víme vhodný poplatek a zaneseme jej jako novou položku, takto
se sazebník doplňuje. Dokáže létat?“

Rjun ze starcova vysvětlení pochopil, že siguriatskou mýtnou
cestou už někdy musel projít drak táhnoucí loď nebo drak, který
rozryl zemi.

„Ukaž, že umí létat,“ řekl Keigon Rjunovi.

Rjun odvinul ze své levé paže Asu-Hwaritalův ocas, ale draka
jeho pohyb jen rozmrzel, a tak ocas omotal okolo Rjunovy druhé
paže. Rjun s jeho sevřením chvíli zápasil, než dokázal draka ucho-
pit oběma rukama. Pak vzpírajícího se Asu-Hwaritala vyhodil do
vzduchu. Drak tvrdošíjně odmítl rozevřít křídla a spadl dolů, tak
jak byl. Rjun jej polekaně chytil. Stařec celou scénu pozoroval
a pak suše poznamenal:

„Uznám to jako létání, pokud ho dokážete přehodit přes hory.“

Rjun měl pocit, že mu hanbou opadají šupiny, a věnoval Asu-Hwaritalovi rozzlobený pohled. Drak ležel v jeho náruči a dlouhým ocasem hravě ovíjel horní části Rjunova těla. Keigon sundal plamínek ze svého levého ramena. Dal si jej do pravé ruky a pomalu s ním mával před Asu-Hwaritalovými očima. Po chvíli si Rjun povšiml, že ačkoliv drak předstírá, že ho plamínek nezajímá, sleduje jej pohledem. Keigon s plamínkem komíhal sem a tam a znenadání jej vyhodil do vzduchu. Asu-Hwarital se vymrštil, uchopil plamínek všema čtyřma nohama a pyšně se rozletěl po místnosti. Drak vyletěl tak rychle, že přihlížející Rjun i stařec dostali při prudkém pohybu hlavy křeč do svalů na krku.

„Letí, že ano?“ poznamenal klidně Keigon.

Stařec přikývl a uchopil tokkebí papír a štětec ležící vedle sazebníku. Obřadně diktoval: „Drak, co umí létat a hraje si jako kotě.“

Rjun měl znovu pocit, že mu opadají všechny šupiny. Když starý muž dopsal, odložil štětec na tušový kámen a vstal ze židle.

„Náčelnice spolku stanoví výši cla. Už je to dlouho, co jsem přidával novou položku do seznamu.“

Keigon přisvědčil: „Vy jste pobočník.“

„Jistě. Počkejte prosím.“

Rjun se domníval, že osoba za závěsem je ona náčelnice, a jak předpokládal, pobočník se postavil, odtáhl závěs a odešel za něj. Keigon a Rjun chvíli čekali. Asu-Hwarital se mezitím opět vrátil do Rjunovy náruče. Rjun se pokusil vrátit plamínek Keigonovi, ale dráček mu jej nechtěl dát. Keigon mu pohledem naznačil, ať to nechá být.

Zpoza závěsu se ozýval šepot, ale Keigon jej kvůli dešti a látce neslyšel zřetelně.

„Paní! Vstaňte!“ ozvalo se po chvíli dostatečně nahlas, aby rozuměli.

Keigon si pomyslel, že náčelnice spolku pospávala. Rjun přes závěs viděl postavu, jež předtím téměř ležela na židli, zvednout

se do sedu. Ještě chvíli slyšeli šepot a pak se závěs odhrnul. Za ním byl balkon, přesně jak Rjun očekával. Strop podpíralo několik pilířů, a ačkoliv byl balkon otevřený ven, určitě byl umístěný v zákrytu, protože zde nefoukalo. Dokonce ani déšť, který byl nyní spíš přivalovým lijákem, se sem nedostal. Balkon musel být zakrytý také svrchu.

Uprostřed stála šikmo umístěná židle a na ní seděla drobná stará dáma. Kolena jí zakrývala přikrývka a její malé tělo se zdálo být v židli téměř pohřbené. Žena měla hlavu pootočenou do strany a sledovala padající déšť, takže Keigon a Rjun mohli vidět pouze její týl. Po chvíli se k nim ale otočila. Seděla v hodně osvětleném místě a neviděla zbytek místnosti příliš jasně, povšimla si ale Asu-Hwaritala, jak si hraje s plamínkem v Rjunově náruči. Dáma promluvila šeptavým, třaslavým hlasem starého člověka:

„Opravdu je to drak! Malý dráček.“

Rjun nevěděl, proč se jí třese hlas. Podle tradic nágu se váhavě postavil, aby staré ženě prokázal úctu. Jenže si uvědomil, že se vydává za člověka, a rychle si zase sedl.

„No dobře. Přistupte blíže. Musím se pořádně podívat,“ promluvila opět žena tichým hlasem a vrásky okolo očí se jí prohloubily.

Rjun se ohlédl po Keigonovi. Ten vstal ze židle a vydal se k balkonu. Rjun zvedl Asu-Hwaritala a následoval jej. Když oba došli ke schodům, stará žena je vyzvala: „Pojďte nahoru.“

Rjun i Keigon vystoupili na balkon a shlédli na ženu, jež si ohromeně prohlížela Asu-Hwaritala.

„Úchvatný. Vypadá vskutku úžasně. Za celý svůj život jsem doposud nespatriła jediného draka. Je opravdu těžké uvěřit, že na tomto světě ještě existují.“

Rjun se za látkou, která mu kryla tvář, usmál, protože žena reagovala na draka ještě emotivněji než pobočník. Podíval se

pozorněji a viděl, že již ztratila všechny zuby a tváře měla propadlé. Šepotem zřejmě skrývala zhoršenou výslovnost. Vlasy jako pavučina, ledabyle svázané na temeni, také už dávno ztratily svůj lesk. Avšak oči v seschlé tváři starého člověka překypovaly nezvykle silnými emocemi.

Stará dáma stočila hlavu k Rjunovi.

„Pročpak si zakrýváš tvář?“

„No, protože je ošklivá,“ odpověděl rozpačitě.

„Ach, ale zpíváš moc pěkným hlasem. Ani nevím, z jaké oblasti je tento přízvuk, ačkoliv mi není úplně neznámý... říkáš, že máš ošklivou tvář? Spíš se zdá, že tam máš nějaké nepěkné zranění, jaká škoda. Jestli tě bude drak následovat, i on vyrostе do krásy. První drak po tak dlouhé době musí být vychováván dobře. Mimochodem, jak se jmenuješ?“

„Mé jméno je Rjun.“

„Trochu zvláštní jméno pro dívku. Já jsem Boni, starší sestra Nani. Když mi můj otec dával tak velkolepé jméno, asi nepomyšlel na to, že jeho roztomilá dcerka tak rychle zestárne do sta let. Proto jej nyní neužívám. Zastydí se u něj každý, kdo jej zaslechne. Nazývej mě prostě náčelnicí nebo paní.“

Rjun se znovu usmál. I Boni se pousmála, obrátila se ke Keigonovi a naklonila hlavu.

„Ale ty se mi zdáš povědomý. Nevím, jestli jsi tím chlapcem, kterého jsem znala, nebo ne. Jak se jmenuješ?“

Rjun se na Keigona podíval a s údivem si všiml, že se tváří zároveň smutně i zděšeně. Takhle ho viděl poprvé.

„Jsem Keigon Draka,“ promluvil Keigon jemně.

Náčelnice jeho jméno několikrát zopakovala. Náhle se na něj vyděšeně podívala. Roztrásla se, jako kdyby měla dostat záchvat, a pobočník, který dosud stál s kamennou tváří, se k ní rozpačitě sklonil.

„Paní?“

Náčelnice však nespouštěla oči z Keigona a zdálo se, že pobočníkův hlas nevnímá.

„Běž pryč!“ vykřikla náhle překvapivě silným hlasem. Byl tak hrubý, až bylo těžké uvěřit, že vychází z drobného, starého těla. Náčelnice křičela a trásla se na židli.

„Jdi dolů!“

Keigon se tiše otočil a sešel dolů z balkonu. Rjun nevěděl, co si počít, a tak jej rychle následoval a Boni zakřičela na pobočníka: „Zatáhni závěs!“

Pobočník urychleně poslechl. Rjun vše pozoroval a pak pohlédl na Keigona, jenž si přitáhl židli, posadil se a pokynul Rjunovi, aby tak také učinil. Rjun se posadil. Měl hodně otázek, ale Keigon seděl s čelem podepřeným sepnutýma rukama a vypadal, že o ničem hovořit nechce. Rjun tedy pevně objal Asu-Hwaritaku a neklidně čekal. Drak si zřejmě uvědomoval, že něco visí ve vzduchu, upustil plamínek a klidně seděl Rjunovi na klíně. Rjun plamínek sebral a položil na stůl.